

ת"פ 983/06/13 - מדינת ישראל נגד ר' ד'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 983-06-13 מדינת ישראל נ' ד'

בפני כב' השופט עידו דרויאן

25 מרץ 2014

ת"פ 1001-06-13

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ר' ד'

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נאוה זרנגר

ב"כ הנאשם עו"ד סיבוני

הנאשם - התייצב

[פרוטוקול הושמט]

מזר דין

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן בתיק דנן וכן צירף תיק נוסף.

בתיק העיקרי, הורשע הנאשם בכך שביום 28.5.13 בשעת לילה, משך בשערות ראשה של בת זוגו ממנה נפרד כשבועיים קודם לכן ובתאריך 30.5.13, בעודו מחזיק באגרופן, שב ותקף אותה בכך שתפס בשערותיה והיכה בראשה. המתלוננת גברה על הנאשם, שלפה מידיה את האגרופן וזרקה אותו מהם והלאה. בגין כל אלה, הורשע הנאשם בשתי עבירות של תקיפת בת זוג ובעבירה של החזקת אגרופן.

בתיק הצירוף, 35964-08-13, הודה הנאשם והורשע בהפרת הוראה חוקית. לאחר האירועים המתוארים לעיל, נעצר הנאשם וביום 2.7.13 שוחרר בתנאים שונו ביום 20.8.13, והנאשם הפר אותם יומיים בלבד לאחר מכן, ביום 22.8.13, כאשר שהה בגפו (ללא פיקוח כפי שחייב ביהמ"ש) במתחם התחנה המרכזית החדשה.

מתחם העונש ההולם:

התביעה סברה כי ניתן לקבוע מתחם אחד לכלל האירועים, אך דומני כי יש מקום להפריד בין אירועי העבירה שנדונו בתיק העיקרי, שבוצעו בהפרש זמן זה מזה, ובין שניהם, לבין האירוע של הפרת הוראה חוקית שארע זמן רב לאחר מכן ואינו ממין אותו עניין.

באשר לאירועי תקיפת בת הזוג:

אכן, הערך המוגן כאן הוא שלמות הגוף וזכותו של אדם לאוטונומיה והגנה מפגיעה. במיוחד חמורה הפגיעה בערכים אלו, כאשר מדובר בתקיפת בת זוג או בתקיפה במשפחה, כפי שעמד על כך ביהמ"ש העליון פעמים רבות מאוד. אלא, שבמקרה דנן, עסקינן בנסיבות מיוחדות מאוד, המשנות לחלוטין את התמונה התחילית. בת זוגו לשעבר של הנאשם, הינה נרקומנית, אשר גם בהמשך לא אותרה, והנאשם ניסה לגמול אותה ולתמוך בה תוך שלמעשה שמר אותה הרחק מהרחוב, עד אשר לא יכול עוד לעמוד בפני הדחף שלה לסם. על רקע זאת, אירעו האירועים האלימים, כאשר גם לדעת התביעה בטיעוניה - האגרופן הובא על ידי הנאשם לא כדי לתקוף את המתלוננת, אלא כדי להגן על עצמו (ואולי גם עליה) מפני חברת הנרקומנים שבמחיצתה הסתופפה בת הזוג לשעבר. לפיכך, עלי למוד את עניינו של הנאשם לנוכח הנסיבות הקונקרטיות של המעשה, ולא על בסיס ערכים ערטילאיים בלבד. הנזק שנגרם הינו המכאוב למתלוננת, אך בכך התמצה הנזק ואין לומר כי יש להביא בחשבון נזק חמור יותר, כאשר ענייננו בעבירה של תקיפה "סתם".

סוף דבר, בכלילת הנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה ובכללן אותן סיבות מיוחדות שהביאו את הנאשם לבצעה, יש לקבוע מתחם מקל יחסית לכל אחת מהעבירות, על אף הימצאות האגרופן, כך שלגבי כל אחת מהעבירות נקבע מתחם שבין מאסר על תנאי לבין ששה חודשי מאסר.

באשר לאירוע הפרת ההוראה החוקית:

הערך המוגן כמובן הינו יכולתו של ביהמ"ש להשתמש באמצעי של חלופת מעצר, המחייבת מתן אמון במשוחררים. לכן, חובה לגמול באופן ברור על עבירה של הפרת הוראה חוקית. עיון בפסיקה משווה, מעלה כי כאשר מדובר בהפרת הוראה חוקית שאין עמה ביצוע עבירה נוספת, וכשאין נסיבות מחמירות נוספות, מתחם הענישה נע אף הוא בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר ספורים שניתן לרצותם בעבודות שירות.

שיקולי שיקום:

שירות המבחן בתסקיר מפורט, מצביע על כך שהנאשם אינו מתאים או אינו בשל לשיקום, וספק אם הוא ניזקק לכך - שירות המבחן למעשה אינו יודע ולכן, באחריות רבה, אינו מתייחס לכך.

לפיכך, אין מקום לחריגה מהמתחם משיקולי שיקום.

קביעת העונש במתחמים:

ראשית אומר, שאטיל את העונש כאחד על כלל מעשי הנאשם.

הנאשם כבן 48, ללא עבר פלילי, כאשר עצם ההרשעה ובוודאי עונש יביאו לנזק בחייו. במקום זה, אוסיף ואומר, כי לא מצאתי כל אפשרות לביטול הרשעתו של הנאשם, בוודאי לנוכח התסקיר אשר אינו ממליץ על אמצעי זה, ועל אף שהשתכנעתי כי ההרשעה בכוחה להקשות על הנאשם. מנגד, אינני מקבל ללא סייג את האמור במכתב מטעם מר בועז ביטון, חבר הנהלת העיר חדרה, לפיו לא ניתן יהיה להעסיק את הנאשם אם "יקבל קלון או רישום פלילי" ככתוב במכתב, שכן חזקה על הגורמים המתאימים בעיריה, שידעו להתייחס לגופה של הרשעה ויבחנו, האם אכן מתאים הנאשם אם לאו לעבודה בעיריה.

הנאשם נטל אחריות מלאה על המעשים, ככל שאפשרו לו תודעתו ואופיו, ואני מתרשם כי אכן מדובר באחריות וחרטה מלאות. הנאשם בחר להודות מיד במיוחס לו, אף שכפי שציין הסניגור המלומד, היעדרה של המתלוננת היה מקשה מאוד על התביעה בהוכחת המעשים.

לסיכום, נראה כי ניתן לקבוע עונש כולל על הנאשם שיהא בחלק התחתון של מתחמי הענישה, באופן זה, שלא יהיה עליו לרצות עונש מאסר בפועל. משיקולים אלו, ומתוך מטרה לסייע לנאשם לשקם חייו, לא אטיל עליו גם עונש מאסר החופף את תקופת המעצר.

באשר לעיצומים כספיים: אין מקום להימנע מקנס, אך זה יהא מתון כמצוות הדין בהתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם ובאשר לפיצויים, לא אטיל פיצוי שכן המתלוננת אינה מאותרת ואין לדעת אם ניתן יהיה להעביר אליה כל סכום שיפסק.

סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות נגד בת זוג או במשפחה או עבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה.
- ב. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות נגד הגוף אחרת, או עבירה של הפרת הוראה חוקית.
- ג. קנס בסך 1,500 ₪ אשר ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, כשהראשון שבהם עד ליום 1.5.14, כאשר מחדל או עיכוב באחד התשלומים, יעמיד מלוא הסך לפירעון מיד. לא ישולם הקנס, ייאסר הנאשם למשך חודש ימים.
- ד. התחייבות בסך 1,500 ₪ למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות כלשהי, או עבירה של הפרת הוראה חוקית. לא תיחתם ההתחייבות, ייאסר הנאשם למשך חודש ימים.

עמוד 3

המוצג - יושמד.

כל הפקדה הקשורה לתיק זה או לתיק המצורף (לרבות תיקי מ"ת הקשורים), תושב לנאשם, באמצעות בא כוח המלומד, עו"ד מיכאל סיבוני.

עותק גזר הדין ישלח לידיעת שירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

**ניתנה והודעה היום כ"ג אדר ב
תשע"ד, 25/03/2014 במעמד
הנוכחים.
עידו דרויאן, שופט**

הוקלדעלידיעלבוקרא